

Arrest

nr. 145 625 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 20 528 van 16 december 2008 omdat het asielrelaas van haar zoon Z.K., waarop zij zich voor haar asielaanvraag volledig baseerde, ongeloofwaardig werd bevonden bij 's Raad arrest nr. 20 527 van 16 december 2008 en omdat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Haar tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: haar origineel Russisch internationaal paspoort, haar originele vliegtuigtickets Brussel-Moskou-Makhatchkala, een document over haar terugkeer, een origineel medisch attest, een kaartje en een brief van mensenrechtenorganisaties en een brief van haar neef.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen en volharden in haar asielmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan haar gezondheidstoestand dewelke een ondubbelzinnig zware invloed heeft op haar geheugenvermogen, stelt de Raad vast dat zij dit in onderhavige procedure geenszins op enige objectieve wijze weet aan te tonen. Verzoekster brengt immers geen medische attesten bij waaruit geheugenproblemen in haren hoofde zouden blijken. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift evenwel naar haar aanvraag 9ter die zij indertijd heeft ingediend – dewelke evenwel ongegrond werd verklaard – , doch dient er op te worden gewezen dat deze aanvraag een geheel andere procedure betreft en hij niet dienstig kan verwijzen naar de medische attesten die zij ter ondersteuning van een medische regularisatie heeft neergelegd. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst er op dat de toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Van verzoekster mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

In de mate verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wijt aan stress, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 april 2015, vraagt verzoekende partij haar zaak samen te behandelen met het dossier van haar zoon met wie ze samenwoont. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij en haar zoon apart een verzoekschrift hebben ingediend tegen twee beslissingen die het Commissariaat-generaal (afzonderlijk) in hun hoofde nam. Niettegenstaande verzoekende partij en haar zoon op dezelfde dag een asielaanvraag indienden ziet de Raad niet de noodzaak om de zaken samen te behandelen en verzoekende partij licht dit verder niet toe.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij voor het overige slechts verwijst naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 april 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS